

historika: **jak platím šekem i kešem**

S bankou to mělo jeden zádrhel – po těch třech dnech mi totiž uvolnili jenom 250 dolarů a zbylých 1750 až za dalších 10 dní. Ale internetové bankovníctví funguje a dorazila i debetní karta VISA, je hrbolatá a krásná. A navíc jsem jí dostal ve svém prvním dopise na svojí novou adresu, tedy do práce. Mám už druhou takovou kartu, tak jsem si tuhle od *JP Morgan Chase* dal k té od *Erste Spořky*, ať jim není smutno. A dokonce jsem si pomocí ní vybral už první keš.

A přišel jsem na chuť tomu placení šekem. Je sice opruz, když šek dostanete, ale o to větší radost mi dělá je rozdávat. Prostě napíšete na ten kousek papírku, co vyškubnete ze svojí šekové knížky, že někomu dáváte celkem libovolnou částku, a necháte ho žít v přesvědčení, že ten šek je krytý. Protože vyplnit šek není žádná sranda, zatím praktikuju vyplňování ovládané hlasem, totiž, že šek nechám vyplnit zoufalce, který ode mě chce peníze. Nejdůležitější je totiž jeho identifikace, aby mu to někde proplatili, a to ať si tam vyplní sám. Já jenom zkontroluju částku a podepíšu to. Moje číslo účtu už je tam předtištěné. Je to fakt geniální. Když bych tu šekovou knížku někde ztratil, tak kdokoli jí najde, může si klidně napsat šek na milion a zkusit, co se stane. Kdybych ho náhodou na účtu měl, tak ho ten člověk dostane. Zaplatil jsem takhle za ubytování a za opravu auta a pocit je to opravdu báječný. Nehledě na to, že než někdo ten šek dokáže zpeněžit, peníze mi stále leží na účtu. Jako systémově tomu nerozumím vůbec, ale prakticky je to jednoduché.

Další věcí, která mě překvapila je, že třeba za pojištění auta jsem platil tak, že jsem po telefonu nějakému pánovi nadiktoval svoje číslo účtu, a ta částka, co mi řekl, z toho účtu skutečně odešla. Bance jsem to nijak nepovoloval. Je to jako platit kreditkou přes internet, stačí identifikace účtu, ze kterého to má odejít, a to je celé. Žádná kontrola, že plátce je opravdu ten, komu účet nebo karta patří, se nevyžaduje. Prostě tady všechno probíhá inkasem.

To, jak tady naprosto kašlou na bezpečnost elektronického i jakéhokoli jiného platebního styku, naprosto kontrastuje s tím, jak posedlí jsou bezpečností a sebeochranou fyzickou. O tom další historika.

historika: **garden/street party**

Leo vymyslel, že pojedeme večer na zahradní párty k jeho kamarádovi Petrovi. Je to taky Čech, má děvče Wendy, ta je z Portlandu, Oregon, a za týden si jí Petr bude brát v Čechách. Podotýkám, že Leo je taky Čech, má děvče Ivett, ta je z Debrecínu, Maďarsko, a za čtrnáct dní si jí bude brát taky v Čechách. Ale nejen proto chtěl za Petrem zajet.

Už za tmy jsme se po kratším bloudění blížili vilovou čtvrtí. Leo nadšený, že jsme konečně našli tu správnou ulici, přidal. Ovšem blikající modrá světla před námi nevěstila nic dobrého. Zvyklý utíkat vždy opačným směrem, než kterým cítím přítomnost většího než malého množství policejních vozů, jsem Lea nabádal k otočení. Zvolnil, ale prohlásil, že se podíváme, co se děje.

Dorazili jsme před domečky se zavěšenými barevnými lampiony. Přes zahrádky a ulici byly rozestaveny stoly obtěžkané jídlem a pitím. Okolo hlouček asi čtyřiceti lidí a před stoly dvě blikající policejní auta. Rozhlédl jsem se a oba policisty (jezdí tu ve voze po jednom) jsem uzřel, kterak se cpou sladkostmi a nalévají pivkem v družném hovoru s usedlíky. Během dvaceti minut dorazily další tři policejní vozy. Celková ozbrojená posádka street party tak čítala pět policistů v rovnoměrném rasovém zastoupení – dva černí, dva hispanci a jeden bílý. Po pořádném dláboši a pár pivech si jeden, co měl na autě napsáno *Constable* (funkce), zajistil ticho a pronesl krátkou asi dvacetiminutovou řeč o problematice bezpečnosti ve čtvrti Ashford (to jest tam, co jsme byli). Celkem charismatickým a dramatickým vystoupením prokládaným přiměřenou gestikulací s rétoricky dobře zvládnutou dynamikou hlasu a odměřenými pauzami si vysloužil několik potlesků. Dal k dobru několik hrůzostrašných historek. Probral zhoršující se agresivitu lupičů a jejich ochotu střílet, nabádal lidi k opatrnosti a k pozorování svého okolí jakož i domečků sousedů, kteří zrovna nejsou doma.

Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil celou situaci – zkrátka sousedi si udělali párty, a pozvali na ní i svoje ochránce pořádku, kteří to přivítali, nadlábli se a pak ještě udělali politické školení mužstva. Po řeči se konaly dotazy. Lidé se ptali, kterému policajtoví mají volat v případě jakého problému. Policisté rozdávali vizitky, poplácali se s domorodci po zádech a pochvalovali si, jaké mají spořádané občany. Lidé zase uznale pokyvovali hlavami, že jako ve čtvrti Ashford mají strážníci nejrychlejší reakci na *emergency call*, tedy, že dorazí na místo zásahu do několika minut po zavolání.

Tohle vyprávění vám asi přijde absurdní, ale pochopil jsem, proč v téhle zemi není policajt za idiota, ale proč ho tady mají všichni rádi. Tyhle policajty mám teď taky rád.

Po odjezdu blikající pětice Petr představil Lea jednomu postaršímu pánovi. Byl to Petrův soused a protože Leo měl za úkol během Petrovy a Wendiny nepřítomnosti občas zajet zkontrolovat jejich domeček, považoval Petr za nutné ho představit sousedovi. Soused si Lea pozorně prohlédl a řekl: „Dobře, zkusím si tě zapamatovat a až k nim půjdeš, nebudu po tobě střílet.“ Následně soused vysvětlil, jak to bylo dřív, že dřív mělo smysl po lupičích střílet, ale dneska, že je jiná doba, a že všichni lupiči jsou ozbrojeni a tak má smysl se bránit se zbraní

v ruce jen v případě, že je člověk sám. Pokud prý máte doma ženu a děti, je lepší neriskovat a vzdát to rovnou. Ale on sám, že na to pořád má a že ví, že cena života v Texasu je pět centů. Na nepříliš vnímavý dotaz, jak to, odpověděl, že pět centů stojí kulka do jeho pušky a trefí se napoprvé.

Při návštěvě u Wendy, která chudák pořád jenom uklízela zatímco Petr venku dělal hostitele street party, jí Leo nabídl, že když tady nebudou ani oni, ani Leo, který odjíždí na svojí svatbu dřív, než se oni vrací, zajdu jim domeček zkontrolovat já. Jen škoda, že Petr sousedovi nepředstavil i mě.

historika: **kupuju auto II**

Minule jsem psal, že s koupí auto všechno zafungoval parádně. Ostatně – pokračovalo to tak i dál. Po sobotním obdržení vozu jsem pak celou neděli strávil u internetu a zjišťoval jsem, jaké právní kroky musím podstoupit, aby se auto stalo mým i *de jure*. Vytiskl jsem si několik papírů, které mi měl původní majitel podepsat a v pondělí večer jsem se vypravil za Amandou. Amanda je děvče, od kterého jsem auto kupoval, jen v sobotu se k tomu nachomýtl její boyfriend, který ale v pondělí už neměl čas. Měl jsem dostat techničák výměnou za poslední dlužnou stovku, kterou jsem v sobotu neměl u sebe a o kterou jsem v pondělí dopoledne pumpnul Lea. Amanda celkem překvapila, protože se na domloubenou schůzku na opuštěném parkovišti dostavila také s několika papíry, které naopak chtěla, abych podepsal já jí. Už ze soboty jsem věděl, že Amanda ani její boyfriend to auto na sebe neměli napsané a že v registru vozidel stále figuruje Jonathan Rodriguez. Pokud se vám jména Amanda a Rodriguez zdají nějak etnicky zabarvená (například do hněda), tak to hlavně neříkejte Jülii (to je ta ruská kolegyně z práce), protože ta mi výslovně zakázala kupovat auta od Mexičanů. Podnikl jsem nasmělý dotaz, jak to jako ale podepíšeme. Amanda ani nemrkla, pozorně se zadívala na Jonathanův podpis na přední straně techničáku a vyšvihla mi dvakrát na moje papíry takového Jonathanu Rodrigueze, že by se on sám divil. Pak jsme si s Amandou ještě jedenáctkrát volali, protože jsme do těch papírů, co jsme si vzájemně podepsali, potřebovali vyplnit nějaká čísla, která byla různě napsaná na techničáku, jiných papírech a pod kapotou vozu.

Opatření techničáku byl první ze čtyř kroků k legalizaci vozu. Popis dalších kroků následuje.

historika: **Geico nebo Progressive? povinné ručení (*liability*)**

Jülii jsem na přímý dotaz o etnickém původu majitelů vozu nepokrytě zalhal. Nicméně mě přesvědčila, že povinné ručení bych si zařadit měl. Uznal jsem to, protože riskovat, že budu někomu platit 30 tisíc za zničeného *Mustanga* jsem nechtěl. Udělal jsem průzkum mezi spolupracovníky a vybral si pojišťovnu Geico, u které má auto pojištěné Leo, protože ti to prý umí i bez toho, že bych musel mít texaský řidičák. Vyplnil jsem dotazník na webu a na konci se mě to zeptalo na číslo mého texaského řidičáku. Vyplnil jsem tam číslo svého evropského řidičáku a zeptalo se mě to, když jako nemám texaský, v jakém státě jsem si ho teda dělal. Nabídl to celkem 50 států, asi víte jakých, Česká republika mezi nimi nebyla. Leo navrhl zaškrtnout Kalifornii, protože to jednak vypadá dobře a za druhé jsem tam byl. Zaškrtnul jsem teda Kalifornii a zeptalo se mě to na číslo mého kalifornského řidičáku. Vyplnil jsem tam zase číslo svého evropského a už se to dál neptalo, poděkovalo mi to za zájem a poslalo osm mejlů s tím, že mi přijde nějaký potvrzovací mejl, kde bude instrukce, jak to mám zaplatit.

Když do večera žádný potvrzovací mejl nedošel, zavola jsem na linku pojišťovny Geico a zeptal se paní, kde je problém. Dozvěděl jsem se, že musím mít texaský nebo jiný USA řidičák a že jinak to nejde. Protřelý systém poznal, že číslo není z Kalifornie. Paní jsem poděkoval a zavola do pojišťovny Progressive, u té je pojištěná kolegyně Christine.

Tam mi pán řekl, že ho můj řidičák vůbec nezajímá, a během čtvrt hodinky po telefonu mě pojistil. Poslal mi mejlem nějaké potvrzení a druhý den jsem to měl v práci na stole i z faxu (tady se vůbec hodně faxuje a pořád po vás všichni chtějí faxové číslo, rozdávám to do práce k sekretářce Gayle). Na internetu jsem potvrdil několik dotazníků s tím, že jsem se písemně zřekl pojištění vlastní osoby a vlastního auta. Chtěl jsem jen povinné ručení, ale vtíp je v tom, že nějaký texaský zákon vyžaduje, aby pojišťovna měla písemně, že nestojím o další pojištění. To „písemně“ vypadalo tak, že jsem do kolonky na internetu napsal svoje jméno a přišlo mi, že berou na vědomí moje zřeknutí. Mezitím mi sice vystavili fakturu na tu vyšší částku, protože zkrátka napřed vystavili fakturu a pak přijali moje zřeknutí, ale hned poslali čtyři mejly, že to vezmou zpět. Pán mě na to den předtím po telefonu upozornil. Nevím, proč to tak dělají, ale nepátrám po tom. Zvolil jsem měsíční splátky, protože nejkratší doba pojištění je půl roku a to asi nebudu potřebovat, tak abych toho neplatil zbytečně moc. Vypovím jim to po třech nebo čtyřech měsících, nebo se na ně vykašlu, protože když nebudu mít na účtu peníze na další splátku, pojištění zaniká.

Povinné ručení (*liability*) byl druhý ze čtyř kroků k legalizaci provozování mého vozového parku.

historika: **technická (*state inspection*)**

Tahle historika je o tom, že i v Americe, jako všude ve světě, se dají věci ukecat, i když nám ve vlastivědě říkali, že tu platí pravidla, která jsou zákonem a dodržují se.

Vybaven techničákem a pojistkou mi začala vadit nálepka na předním okně. Zatímco u nás máte o STK záznam na zadní SPZ a není to skoro vidět, tady je nálepka vepředu na okně a je děsně velká – na 80 stop každý pozná, že tohle auto má technickou půl roku propadlou.

Zajel jsem do Kwik Kar Lube'n'Tube. Zde bych poprosil angličtináře, kteří se onehdá divlí, že *night* se americky píše *nite*, aby si všimli, jak se píše *car* a *quick*. Ta zbylá dvě slova znamenají „olej“ a „pneumatiku“. Dozvěděl jsem se, že ale takhle staré auto u nich technickou projít nemůže. Montér pořád nerozuměl mému dotazu, jestli se jedná o obecný problém, že auto má 22 let, nebo jen o problém Kwik Kar. Doufáje, že se jednalo o lokální zádrhel, jsem o dva dny později dorazil do jiného servisu, kde mě chtěli objednat na příští týden. Ve třetím servisu se ke mě vrhl bodrý manažer s tím, že tady to taky nejde, ale že mě pošle do svého druhého (čtvrtého) servisu, kde mají přístroj na měření emisí starých aut. Pochopil jsem a trochu mě udivilo, že ten jeho druhý servis byl Kwik Kar. Ale naštěstí jiná pobočka, než jsem byl především. Dostal jsem doporučení na Jonathana (po přijetí jsem nepátral, snad to nebyl Rodriguez..., ...nicméně říkal, že kdysi takovou Hondu také měl...).

Dorazil jsem do Kwik Kar a Jonathan (napřed se zeptal, jestli umím španělsky) říkal, že je to blbý, protože ten přístroj na měření emisí starých aut se mu zrovna podělal. Zkusil jsem takoveto že jsem až z Evropy a student, to většinou zabere. Jonathan se ale moc netvářil, že jako spíš až někdy jindy. Zachránil mě ale majitel, který mě sem poslal z té třetí navštívené STK, a jel zrovna zkontrolovat tuhle svojí pobočku. Zase se ke mě vrhl a ptal se, jestli není problém. Zopakoval jsem studenta z Evropy a majitel se rozzářil jak malý děčko. Byl to Řek a hned mě objímal jak krajana. Tak jsem se dozvěděl, že pořád pláče po staré dobré Evropě a s Jonathanem jsme se vrhli na tu prohlídku.

Den předtím jsem si namontoval žárovku do blinkru, takže jsem blikal jako divý a Jonathan to ocenil. Nefunkční světlo zpátečky jsem ukecal, toho jsem si předtím nevšiml. Pak byl problém s rozbitým předním sklem. Prý že to neprojde, ale vysvětlil jsem jim že jsem poněkud většího vzrůstu než latinoameričané a že koukám NAD tou prasklinou a né PŘES ní, jako oni. OK. Pak že nefungují bezpečnostní pásy. Jakože se nezasekávají při prudkém pohybu. To byla jediná věc, o které jsem věděl, a byl jsem rozhodnut to ukecat. A povedlo se to taky. Při demontáži pásu spolujezdce jsem ho navíc omylem uvedl do stavu, kdy nešel vůbec ani zapnout – rozloupala se ta přezka, přestože vůbec neměla být předmětem mého strojařského rozboru; zaměřoval jsem se na ten druhý konec s navijákem. Pás řidiče jsem tedy radši nerozebíral a jezdím s ním připoutaný, aby to nepípalo. Všechna americká auta, i když jsou japonská, totiž při nezapnutí pásu pípají. Víím, že je to blbý, a slibuju, že při nejbližší volné neděli se na to vrhnu a spravím to, ale prostě nebyl čas na hrdinství. Ukecal jsem dokonce i prasklé těsnění přetlakového víčka chladiče, což se výslovně v požadavcích psalo, že se kontroluje. Jonathan říkal, že motor vypadá dobře, že jsem koupil fakt dobré auto.

Ale zádrhel nastal naprosto neočekávaně – už dopředu jsem mu řekl, že prokluzuje spojka a že tedy auto moc nezrychluje, což jsme se shodli že by na výsledek prohlídky nemělo mít vliv. Jenže bohužel, auto musí projít testem, kdy se na dvou válcích roztočí hnaná kola a měří se cosi jako otáčky a emise a bůhvíco. A jak ty válce kladly odpor, tak Jonathan nebyl schopný je roztočit na požadované otáčky. Dokonce ani mě se to nepodařilo a to jsem měl v rozjíždění již týdenní praxi. Protože jsem stejně chtěl spojku vyměnit, vzdal jsem to. Dostal jsem papír, že moje Honda Prelude Etude technickou propadla a dohodl se, že zítra tam auto dovezu na výměnu spojky. Tohle měření na válcích byl jediný objektivně strojově prováděný test a nešel tudíž ukecat. Pro zajímavost – geometrie se neměří, stejně jako nikoho nezajímají čepy zavěšení kol a podobné nesmysly, kvůli kterým co dva roky vyhazují od technické našeho Formana.

V sobotu jsem dorazil, nechal tam Hondu a vzal si Forda Tauruse. To je tady taky příjemný, že když musíte nechat auto v servisu, bez debat dostanete jiný a bez příplatku. Sami mi to nabídli a papírově neřešili vůbec nic, jen mi podali klíčky. Taurus měl sice už taky něco naježděno, ale hlavně měl super 6 reprákovou ozvučovací soustavu a půl nádrže benzínu, tak jsem se vyřádl. Nakoupil jsem hromadu jídla na barbecue, co pořádal Leo v podvečer.

Jonathan volal odpoledne, že auto je ready, ať přijedu ve čtyři. Ale že prý to bude dražší, za 475, předtím jsme se domlouvali okolo čtyřech stovek. Řekl jsem mu, že ne, že jsem chudý student z Evropy a že za 400. Nakonec jsme se po telefonu dosmlouvali ke 400 + daň, což mělo být 430 celkem. Dorazil jsem a oni pořád na autě něco ladili. Přeskládal jsem si do něj zatím nákup jídla. Ale viděl jsem, že Honda má už zbrusu novou nálepku s technickou platnou na další rok. Emise změřili samozřejmě pomocí měřáku na nová auta. Když konečně po hodině a půl čekání slavnostně zdvihli palec a chtěli zaplatit, zkusil jsem to a ten šmejd neshel. Všichni koukali jak trubky, včetně mě, protože jsem viděl, že to před chvílí zkoušeli projet. Jonathan pravil, že jak to celý rozebrali, asi se tam něco desynchronizovalo a že to musí synchronizovat (kecy). Tak jsem jim to tam nechal do pondělí a zároveň jsem si zase půjčil Tauruse, do kterého jsem zpět přeskládal nákup na barbecue.

O dva dny později podle předpokladů Jonathan nevolal, i když řekl, že zavolá. Tak jsem před šestou zavolal já jemu a dozvěděl jsem se, že auto je samozřejmě ready. Dorazil jsem, dal jsem mu klíčky od Tauruse (benzín jsem dokupovat nemusel) a Jonathan už sám od sebe nastupoval do mojí Hondy, že to projedeme. Musel jsem uznat, že teda udělali kus práce. Prostě nová spojka je nová spojka. Nad očekávání dobře se řadilo, ani jsem nevěděl, že to má i posilovač spojkového pedálu, takže ten teď jde mačkat zcela hladce. Anebo nemá a jde to hladce jenom proto, že v tom nejsou polámané ty lamely spojky (starou spojku z Hondy jsem viděl, ale tu ve Formanu jsme kdysi dokázali zničit mnohem líp). Dokonce nějak opravili i posilovač řízení, což by mě ani napadlo po nich chtít. A to ani nemluvím o tom, že můžu řadit i zpátečku. Pochválil jsem Jonathana a nechal ho,

aby si napsal šek na ty čtyři stovky (419,63 přesně). Vysvětlil mi, že by to stálo jako normálně 600, ale že jsem to já, dostanu 200 slevu. Jak v Uzbekistánu.

Honda Prelude má super rádio + CD přehrávač Kenwood, ale nejde mi (neumím) zatím pustit zvuk do zadních beden. Nicméně hlavně musím spravit ty pásy, asi na nich prostě udělám uzel, aby byly napevno, a spravím tu přezku toho spolujezdcova pásu, co se mi rozloupala.

Přiznám se ke zcela pubertálnímu činu: Byl jsem úplně v vytržení, že mám po letech zase supr sport'áka (myslím tím po Nissanu SX 240 2.4 litru v Kanadě), kterému když se šlápne na ten pedál úplně vpravo, tak prostě zrychluje jak ďas, a to je to motor jenom 1.8 litru (ale možná galonu, nevím). A vědom si toho, že vzhledem k mému platu tady a americkým cenám je tu pro mě benzín osmkrát levnější než v Evropě, jsem se vydal zbůhdarma na noční pirátskou projížďku Houstonem. Občas jsem si cvičně sklopil a zase vyklopil světla, protože to se mi fakt děsně líbí. Neplatil jsem vůbec žádnou pokutu a ještě jsem si v jednom krámku se sportem koupil plátěný kalhoty *North Face* ušitý v Indii (trochu se mi to přehřívalo a musel jsem zastavit). Paráda. A ta puška, co se s ní člověk trefo napoprvé, tu stojí šest stovek. Slibuju, že tu si kupovat nebudu, ale v krámku se sportem jí měli taky (ostatně by se mi asi nevešla do Hondy).

Závěrem bych rád podotknul, že je mi tajné, jak by muselo vypadat auto, které by v Texasu technickou neprošlo, když to moje prošlo. Tohle byl třetí legalizační krok k provozu Hondy. K poslednímu, čtvrtému, totiž registraci vozidla na svojí osobu, se zatím nemůžu odhodlat.

historika: řeči (pokračování)

Hned první dny v MSI jsem si všimnul, že Júlii dělá moc dobře, že umí řeč, kterou ve firmě nikdo nemluví. Zatímco soukromé hovory si většina zaměstnanců chodí vyřizovat na chodbu, jelikož všichni sedíme v *open space office*, tak Júlie během telefonování se svojí dcerkou volně korzuje uličkami mezi stoly a hlasitě dává svojí zvučnou ruštinou najevo, že je v klidu. Poznal jsem taky, že jí trochu zaskočilo, když jsem jí řekl, že jí rozumím. A včera nám to s Leem natřela. Když jsou okolo ostatní kolegové, bavím se s Leem anglicky, ale když spolu sedíme u jednoho počítače a něco řešíme, mluvíme česky. Júlie sdílí společný *box* s Leem (*box* je oddělení části *open space*, jeho stěny jsou vysoké tak 180 cm a vršek je prosklený). A tak, když jsem zase jednou přišel za Leem, dozvěděli jsme se, že je to fakt nespravedlivé, že máme řeč, které nikdo (a zdůrazněno tedy ani Júlie) nerozumí. Což celé zejména poukazovalo na to, že ona o svojí tajuplnou a nesrozumitelnou řeč přišla.

historika: Drink'n'Drive

Tuhle historiku bych poprosil, aby přeskočila moje žena, maminka, tchýně a radši i babičky. Všichni ostatní můžou číst, když o tom nebudou vyprávět.

Zaujaly mě tu cedule u silnic, že by člověk neměl řídit opilý. Nakonec, to by asi fakt neměl. Možná vás napadlo, jak se to tady dělá, když chcete do hospody na pivo. Všechno je daleko a nejde jít do hospody pěšky. Tedy DO hospody to není problém ani jinak. Odpověď je stejně prostá, jako je odpověď na otázku, která vyvstala v Rumunsku v roce 1996, když nám na Retezatu pořád přšelo. Víte, co dělá rumunský bača, když prší? Mokne. A stejně tak v Texasu. Co děláte, když za sebou máte čtyři piva a cesta domů je dlouhá? Jedete. Psal jsem Báře, že ve zdejších obchodech pod cedulkou, že se nesmí prodávat alkohol mladistvým do 21 let, mají dodatkovou cedulku, na které stojí: *It's not just wrong, it's illegal*. A protože tuhle historiku Bára číst nesmí, odcituju tady její reakci, která se sice vztahovala k něčemu jinému, ale to teď necháme stranou, použiju jen ten slogan. S tím řízením po pár pivech je to takhle: *It's just wrong, but not illegal*. (S Bárrou si bůhví proč píšeme anglicky.) Teorie je, že když si člověk dá jedno pivo za hodinu, může pak jet po libovolném počtu piv; prostě se to tady smí. Já sám jsem to zatím nezkoušel nějak výrazně, je fakt, že jedno pivo k obědu nebo večeři si dám a pak většinou jedu, ale v pátek jsem byli v hospodě, nenápadně jsem to počítal, a minimálně čtyři piva měl každý a všichni pak odjeli autem. Já jsem byl jediný, kdo nemusel řídit, protože jsem tehdy ještě bydlel u Lea a jel jsem s ním. Dneska tady v Midlandu (Západní Texas) to samé – každý dva tupláky a všichni pak hurá do auta. Jo a ty cedule u silnice vlastně říkají, že člověk by neměl řídit *přiliš* opilý. Nakonec – ti stateční policajti, co jsou nám tu vzorem, na garden/street party taky pili.

historika: Joe (aneb jak jsem byl vzat za Texana)

Joe to měl těžký. Pracuje dlouhý roky pro British Petrol. A dlouho v Texasu. Ostatně – v Texasu každý pracuje pro naftaře. Potkal jsem také jednoho Skota – ptal se, co mě přivedlo do Texasu, a hned si sám odpověděl: asi ropa, co? Ale zpět k Joeovi. Joe má pravou nohu o dva palce delší než levou. Stalo se to takhle: Jezdil na koni, respektive na klisně, to je podstatný. A přiřítíl se k nim hřebec a skočil po klisně tak, že Joeovi rozmačkal pravou stehenní kost. A jak mu to pak různě operovali a spravovali, vyšla z toho ta noha o kus delší. Joe říkal, že správný Texan se pozná podle toho, že má zranění z ježdění na koni. Nechtěl jsem do toho zabředat, ale Leo, který hovorů přiseděl, to na mě prásknul. A tak jsem se svými dvěma rozmačkanými obratli byl vzat za správného Texana. Joe pak říkal, že jedině, co ho zatím napadlo, že by mohl udělat s těma svýma nestejně dlouhýma nohama je, že by si zase sednul na klisnu a zkusil se k tomu cválajícímu hřebci natočit levou stranou. Tak nevím, jak to aplikovat na ta svoje záda...

historka: byrokracie jako všude

Ještě jsem pořádně nenadával na byrokracii. Až vám bude nějaký Američan říkat, že v Evropě je přílišná byrokracie, tak mu řekněte, ať si zkusí vyplnit žádost o pracovní vízum do vlastní země, a pak s ním dejte řeč o byrokracii ještě jednou.

Po příjezdu jsem měl za úkol informovat o tomto svém příjezdu agenturu AIPT, která mi zprostředkovala vízum a je zodpovědná za to, že se budu chovat legálně, je to můj *sponsor*. Poslal jsem tedy všechny potřebné náležitosti. AIPT mi řekla, že mám počkat 10 dní a pak si můžu zažádat o *Social Security Number*, o tom už jsem někde psal. Ovšem do týdne po příjezdu jsem měl vyplnit další dotazník pro AIPT, kde se mě ptali víceméně na podobné věci jako v tom, co jsem vyplňoval hned po příjezdu, ale ještě tam byla kolonka, jestli prý mám *Social Security Number*. A když né, ať uvedu důvod tohoto svého neřestného chování. KURVA, říkám si, to přece není možný! Přece mi před týdnem napsali, že mám počkat 10 dní, než si o něj můžu zažádat, a po týdnu chtějí vědět, proč jsem si o něj ještě nezažádal! Hlava XXII.

historka: ukecávání studenta z Evropy

A ještě jedna ukecávací: sháněl jsem bydlení po rozličných *apartment complexes*, což jsou takové činžáky naplacato, hezké bydlení, máte svůj byt, k dispozici bazén, posilovnu atd. Když mi v sedmi complexech řekli, že na tři měsíce mi smlouvu nedají, že nejkratší doba je půl roku, v osmém jsem to zase zkusil se studentem z Evropy. Paní totiž říkala, že na tři měsíce to nejde, že to musím pochopit, protože je tady teď spousta obětí hurikánu Ike, které nemají kde bydlet, a oni se musí nějak bránit tomu, aby se jim sem nastěhovali. Nechal jsem stranou naprostou nelogičnost a případně až neetičnost tohoto jednání a upozornil jsem, že já bydlení nesháním proto, že mi ho odnesl Ike. Paní oděhla, přiběhla a řekla, že uvidíme, co se dá dělat. Přinesla nějaké prospekty a světe div se, měla hned dva kvartýry na tři měsíce. Nakonec tam stejně nebydlím, protože to bylo drahé a z ruky.

Bydlím u Jennifer a Mika v krásné vilové čtvrti. Ulice se jmenuje Queensbury Lane, což nejen zní anglicky, ale jako v Anglii to tam i vypadá. Všechno z neomítnutých cihel a zarostlé stromy, o anglickém trávníku ani nemluvě. A mám šedého knírače a veverka na zahrádce.

ferro, Houston a Midland/Odessa, 14.-15. října 2008